Bibelen er Bøgernes Bog.

Af John Larsen.

Blandt Bøger staar Bibelen højest. Af alle Bøger maa den nævnes først. Den er Bøgernes Bog og staar over al Sammenligning, baade i ældre og nyere Tid. De svundne Tider har ikke manglet Mænd — dygtige Mænd —, der med Flid søgte at undergrave Bibelens Autoritet og ødelægge dens Indflydelse. Det tør maaske siges, at noget af det lærdeste, der har været skrevet, har været rettet mod den hellige Skrift. Og disse Forsøg paa at omstøde Aabenbaringens Sandhed har langt fra alene været personlige, enkelte eller tilfældige. Hele Tidsaldre og lærde Skoler — som for Eksempel i Tyskland — har indviet sig til den videnskabelige og fornægtende Kritik og prøvet paa, ved samlede og velrettede Angreb, med eet Slag og for stedse at tilintetgøre Bibelens Højhed og Anseelse. Man har benyttet sig af det mest sprudlende Vid, den mest bidende Sarkasme og den mest kunstlede Spidsfindighed for at rydde den Bog af Vejen, der var bleven saa meget for saa mange.

Udfaldet af de lange og haarde Kampe er allerede optegnet i Historiens Bøger. De lærde Skoler, med deres glimrende Talenter er forsvundet fra Historiens Kampplads; Viddets, Sarkasmens og Spidsfindighedens Repræsentanter hviler forlængst under Mulde; de filosofiske og historiske Angreb imod Bibelen ligger vel forvarede i gamle støvede Tomer paa Verdensmarkedets Boghylder; Voltaire, Rousseau Thomas Paine, Schenkel, Strauz, Renan og den lange Række af engelske Fritænkere har veget Pladsen for en Slægt af Fornægtelsens Repræsentanter, hvis Betænkninger tun er svage Efterdønninger af de forrige Aarhundreders Aktivitet. Aabenbaringen kunde ikke rokkes. Ikke en Bog i Bibelen kunde stilles i Tvivl, ikke en Tøddel i nogen af dens Bøger forandres. Efter Stormens Hede og Fjendskabets Raseri — der endogsaa til Tider optraadte under Venskabets Maske — sendte Gudsordet sine usvækkede Straaler ud over de vidtstrakte Ruiner, udbredende Lys, Liv og Glæde over de mørke, døde og sørgelige Felter. Mer end nogen Sinde vinder Bibelen i Udbredelse og Indflydelse. Resultaterne af de lærde Undersøgelser i Bibelens Lande forøger hvert Aar Beviserne for Bibelens historiske Sandhed, og der fordres nu en stor Forsigtighed i de kritiske Angreb, hvis man ikke vil løbe Fare for at miste videnskabeligt Renomé.

Og som det gik den fornægtende Filosofi, saaledes er det gaaet den kirkefjendtlige Humanisme. Med dens dybe Gransking og overordentlige Praktikkhed har den ikke været i Stand til at bevise, at det bedste i Kristendommen: Kærlighedens, Inderlighedens og Renhedens Idealer, vil kunne bevares og tages med af den Livsretning, der ad Humanitetens Vej stræber bort fra det kristelige Troesindhold — stræber bort fra Aabenbaringens Ord.

Frankrig staar som et gribende Eksempel paa, hvad et Folk kan komme til at lide, naar det forkaster Gud, Bibel og Kirke. Her blev Fornægtelsen af Guds Tilværelse, den kristne Tidsregnings og Søndagens Afskaffelse i 1793, og Indførelsen af Fornuftdyrkelsen — symboliseret i en letfærdig Kvinde, siddende paa en romerisk Stol med Korset under sine Fødder — Begyndelsen til den Fordærvelse og Elendighed, som den saakaldte Rædselsperiode bragte over Frankrig. Det gik saa vidt, at selv Napoleon — som en Gang skal have ytret: „I Ægypten var jeg Muhammedaner, i Frankrig er jeg Katolik for Folkets Skyld, i Grunden er jeg ingenting" —, til sidst mente, at det var nødvendigt for Ordenens og Sædelighedens Skyld at genindføre Bibelen og den kristelige Religion i Frankrig. Og først da Konkordatet i 1801 kom i Stand, kunde Napoleon udbryde: „Nu er den franske Revolution endt."

Nej! Bibelen er ikke simpelt hen en tilfældig Optegnelse af ligegyldige Tildragelser. Den er en tilforladelig Beretning om Syndefaldets skrækkelige Følger, om Menneskets Fordærvethed og den Højestes Virken til Menneskets Frelse. Bibelen er ikke simpelt hen en Moralbog, samlet fra spredte Felter, Folk og Tider, af tvivlsomme Forfattere. Den er Guds hellige Lov til Menneskeslægten og dens evige Sandheder **er Frelsessandheder,** der fører til evig Lyksalighed.

Et af de stærkeste Beviser for det Gamle Testamentes historiske Sandhed er den Kendsgerning, at Jøderne med store Troskab har opbevaret disse Bøger og forsvaret dem med deres Liv, om det gjordes nødvendigt. Og dette til Trods for, at det gamle Testamentes Bøger bebyrder dem for Utaknemlighed mod Gud, Ulydighed imod hans Bud, og omtaler dem som et genstridigt og haardhjertet Folk, hvilket Gud vil adsprede iblandt Nationerne, medens han vil udvælge sig et Folk af Hedningerne til at være hans Nye Pagts Folk. Selv efter at Spaadommen er gaaet i Opfyldelse, holder Jøderne lige fast ved det Gamle Testamentes Ægthed og Troværdighed.

„Bibelen er, og maa vedblive at være den væsentligste Faktor i Nationers og Individers Udvikling og Lykke. Uden Gud kan intet trives. Bibelen aabenbarer Historiens sande og etiske Maal — Frihedens fremadskridende Selvudfoldelse baade i Personligheds og Samfundslivet, styret af en levende og opdragende Gud. Dette Maal skal og maa realiseres gennem de skiftende Tider. Intet kan standse det. Verdensløbet er hverken en evig nødvendig Tankeproces, hvor der intet Steds er Rum for et bankende, elskende Menneskehjerte, og ikke heller er det et stort Vilderede. Verdensløbet er en Livsproces, ledet af Gud, alle Personligheders Personlighed, ledet ved Love, som Gud, der selv er Lovenes Herre, har givet. Jo mere vi granske disse Love (den aabenbarede Ord), desto klarere vil Verdensløbet og dets Maal blive for vort Blik, og desto stærkere vil vi nærme os dets Virkeliggørelse."

(Max Jensen).

„Du Slægt, der som en Storm i Høst,
Henover Jorden haster,
Men aldrig i dit eget Bryst
Til Bunden Loddet kaster;
Du, som vil granske Livet ud,
Men glemmer Livets Kilde,
Søg dog en Gang dig selv og Gud —
Vær stille." — C. R. F. Molbeck.

Naar jeg har sagt, at Bibelen staar over al Sammenligning, baade i ældre og nyere Tid, saa gælder det overfor alle Bøger uden Undtagelse. Vel har Menneskeaanden frembragt mange herlige Værker og vundet mange skønne Sejre paa alle Litteraturens Omraader, og vi har her meget at takke for og at glæde os ved. Vi maa vel vogte os for at ringeagte Menneskeaandens Genius, saaledes som den har givet sig til Kende — endogsaa i Hedenskabet. Men hverken Poesien eller Romanen — selv i deres ædleste Form — indeholder d e t, som Menneskehjertet først af alt trænger til for at naa Livets Maal og den højeste Lykke. Bibelen, derimod, henvender sig til Mennesket med Bud fra den Evige; taler midt ind i Verdenslarmen og blandt Verdenslivets mange Røster; taler Gudsordet ind i det enkelte Menneskehjerte — forkynder en hellig Historie, en hellig Udvikling henimod det sande, det evige. Ogsaa her lyder Poesiens hellige Rytme, ogsaa her lyder Sukket fra Menneskehjertets Dybder med klar, usvigelig Klang; ogsaa her lyder den vises Raad, og Videnskaben finder her sit højeste Ideal — sin heldigste Løsning. Medens Verdenslitteraturens Heroer ofte er digtede Personligheder uden moralsk Værd, og opstillede kun for at underholde, saa hæver den hellige Historie sig til sit Niveau med virkelige Personligheder, der saa at sige vandrer paa Renhedens, paa Evighedens Højder, i en Morgenrødes Glans, som aldrig blegner. Og medens Verdenslitteraturen forflygtiger sit Formaal og sin Energi ved at producere stykkevis og uden samlet Maal, samler Bibelen alt det skønne, alt det rene, alle Lysstraalerne i den uforlignelige, alle Historiens Formaal opfyldende Centralpersonlighed, Jesus Kristus, hos hvem selv Gudsfornægteren og Spotteren ikke kan finde nogen Lyde. Hvad der har været sagt om den profane Verdens Digtere, at de var Seere, gælder meget mere og i fuldeste Maal om den hellige Historie Digtere, der gennem Bibelens Bøger lader os skue Fremtidens mægtige Syner — opruller Billeder for os af, hvad der endnu skal komme — Billeder af Slægtens Forløsning til sit Ideal; Billeder af Tider, der indeholde det godes Sejr og den fuldkomne Retfærdigheds Forvaltning.

Og Bibelens Moral er ikke nogen tvetydig Moral. Med Tordenstemme raabes her et stort Ve over Synden, og i stærke Ord forkyndes Regnskabsdagens Komme. Men det er ikke Fortvivlelsens Tale, der her føres. Synderen kan her lære at kende den Kilde, hvorfra han er udsprungen, den Gud, fra hvem han er falden, og Vejen tilbage til Faderhuset — lære at kende den stærke Kærlighed, hvormed Gud omfatter alle sine Skabninger, og hvor gerne han vil frelse det faldne Menneske. Alle Litteraturens Forsøg strander, naar de i alsidig Sandhed og Fuldkommenhed sammenlignes med Bibelen; for ikke at tale om den Inspirationens Aand, som Bibelen a l e n e besidder.

Og intet Værk har gennem Tiderne nydt en saadan Anseelse, som Bibelen. Lige fra Apostlenes og Kirkefædrenes Dage har man tillagt Skriften en afgjort Autoritet og formanet Folket til at læse den. Selv Traditionen, som i Vestens Kirke fik en ikke ringe Betydning, naaede aldrig — selv ikke i Romerkirkens største Velmagtsdage — en Ligestilling med Bibelen og dens Indhold — i hvert Fald ikke i Teorien.

Reformationen viste maaske tydeligere end noget andet, at Bibelen i Myndighed og Autoritet staar over alle Ting paa Jorden. Til Bibelen maatte man ty, da man for Alvor vilde den Fordærvelse til Livs, som var udgaaet fra de falske kirkelige Traditioner. Bestemt og klart hævdede Luther Skriftens udelukkende Autoritet i alle Spørgsmaal, som angaar den kristelige Tro og det kristelige Liv. Det enestaaende og omfattende Skriftfortolkningsarbejde, som Reformationskirken har præsteret og den deraf følgende aandelige Velsignelse i hele den protestantiske Kristenhed, er et Bevis for Bibelens Overhøjhed, Tilstrækkelighed og Anseelse, som intet Argument formaar at kuldkaste. Paa Bibelens Sandheder har Aabenbaringens Forsvarere staaet, og ved dem alene overvundet Kirkens mange og ofte dygtige Modstandere. Skriften a l e n e indeholder det sikre Vidnesbyrd om Jesus Kristus saa vel som det sidste afgørende Svar paa alle Spørgsmaal om Frelsen og Vejen til Frelsen.

Paa Skriften hviler den enkelte Kristens Liv. Paa den hviler den kristelige Families Liv. Paa den maa Statens, Kulturens og Aandens Liv hvile, skal de blive til Velsignelse og Lykke. Bibelen træder os i Møde med en Religionens Styrke og Renhed, der er ukendt i Hedenskabet. Reformationen var en Tilbagevenden til den sande Religions Kilder — til de hellige Skrifter; ligesom ogsaa en lignende Tilbagevenden til Gudsordet gav sig Udtryk i den almindelige Opvaagnen efter Rationalismens forfærdelige Vantro og Mørke. Det er kun ved at ransage Skriften og i dens Tilegnelse ved Hellig Aanden, at den religiøse Tro og det religiøse Liv kan naa den rette Selvstændighed og Modenhed. I Skriften finder vi Jesus Kristus, Frelsens Princip og dens Indhold, — Begyndelsen, Midten og Enden. Han er Kærnen, selve Ordet — udgaaet fra Gud. Hvorledes skulde han kunne overvindes eller slaaes af Marken?

Derfor er Bibelen højt anset i alle civiliserede Lande. Hos ethvert Fremskridsfolk er den anerkendt. Den behøver ingen speciel Skole til sit Forsvar. S e l v, en guddommelig Aabenbaring, trodser den Tider, Lærdomme og Skoler, Verdensfilosofier og Systemer. Alt maa bøje sig for dens høje, hellige og evige Alvor og Sandhed, eller ogsaa gaa til Grunde. Ideligt angrebet af Mørkets Tjenere og Syndens Slaver, udbredes, ikke desto mindre, dens Glans til fjerne Egne, indtil dens livsalige Straaler til sidst skal naa de fjerneste Kroge, og de dybest faldne Stammer, og Folk skal bade sig i Guds Frelses Lys.

Bibelen er Bøgernes Bog.

$3.50 Cream Separators $3.50

Vor **Skimmer Separator** er noget aldeles nyt og vaalideligt, og Prisen er saa lav, at enhver kan evne at eje den.

Den er let at haandtere, og den er den bedste Maskine af sit Slags, der endnu er frembragt. Vi garanterer den mod 2 Aars stadig Brug og leverer til enhver Tid alle Dele **frit** til Ejeren. Hvorfor betale fra $25 til $50 for en Separator med et flot Navn og en urimelig Pris, naar De kan faa vores, som giver bedre Resultater end de fleste Maskiner til højere Priser, for **$3.50.** Enhver, der ejer en Ko, burde have en af disse Maskiner.

Vi kan sælge den billigt, fordi vi er fri for at betale en urimelig Afgift til Opfinderen. Den er nemlig helt ud vor egen, og Konstruktionen er saa ligefrem, at der fordres ikke Specialister til at fabrikere den.

Vi sender Maskinen fragtfrit ved Modtagelsen af Prisen, og hvis den ikke er alt, hvad den udgives for at være, maa De efter 30 Dages Forløb sende den tilbage paa vor Bekostning og faa Deres Penge tilbage. Paalidelige Agenter ønskes.

The Skimmer Separator Co.,
197 W. Harrison St., Chicago, Ill.
San Francisco.

Et Forsvar.

Af vor sidste Korrespondance (i Danskeren Nr. 95, 1908) tog Past. H. M. Henriksen, Præst for St. Pauli Menighed her ved Orum. Anledning til at rette nogle Udfald mod „Den forenede danske Kirke" og især mod den ny dansk luth. Menighed her paa Stedet.

Danskerens Redaktør har i Nr. 100 — 1908 taget til Genmæle mod de Udfald, der gjaldt Samfundet; her skal vi derfor kun svare for os selv.

1. Pastor Henriksen fortæller i sin „Redegørelse", at Forholdet mellem de to Menigheder kunde være langt bedre, end det er.

Dertil kan vi svare, at vi nærer hverken Fjendskab eller Uvillie mod den anden Menighed, og vi har ikke heller mærket stigt fra den anden Side.

2. Endvidere skriver Past. Henriksen: „De bedre tænkende i „Den forenede Kirke" vilde skamme sig over den Menighed her ved Orum, som de af Mangel paa Information var med til at optage ved sidste Aarsmøde."

Her staar nu ikke noget om, hvorfor „de bedre tænkende" i vort Kirkesamfund vilde skamme sig over os. Vi maa vel antage, det er Past. Henriksens Mening at de Folk, hvoraf vor Menighed bestaar, er for ringe for daarlige til deraf at danne en Menighed, som „de bedre tænkende" kunde være bekendt. Dersom det skulde være Past. Henriksens Mening om os, hvilket nok kunde synes at stemme med Pastorens Omtale af R. Andreasen i „D. D. Pioneer" af 21. Jan. 1909, og endvidere synes at stemme dermed, at flere af vore Medlemmer tidligere forgæves har søgt Optagelse i Past. Henriksens Menighed, ja, saa synes vi, Pastoren burde vide, at det jo er de syge, der har Lægen behov. Vi har nu ondt ved at tro, at vi skulde bringe Skam over nogen i vort Kirkesamfund, bare fordi vi er til som Menighed, og vi tror dog at kende Stemningen inden for Samfundet bedre end Past. Henriksen.

Det var „af Mangel paa Information", at „de bedre tænkende" var med at optage os, siges der. Det kan jo kun betyde, at om man havde kendt os bedre, saa var vor Menighed slet ikke bleven optagen. Hvad ved Past. Henriksen vel om det? Og mon Pastoren virkelig tror, det er sandt? Det var jo vel Samfundets Sag at skaffe sig Oplysninger, og de var lette at faa, thi Forholdene i Orum er vel kendte i Den forenede Kirke.

Saa skriver Past. Henriksen: „Om alle Helvedmagter end trodse og modstaa, det vi for intet agter, vil ej tilbage gaa."

Vi haaber dog, at Pastoren ikke mener, at vi er en af disse Magter.

4. Endelig hedder det i nævnte Redegørelse, at, „Den nye Kirke her ved Orum staar der som en Forargelse for de Kristne og som en Beskæmmelse for Danskerne."

En Forargelse, det er jo noget, der bringer Mennesker til Fald i Synd eller til Fald fra Troen. Men Kirken er indviet til Gudstjeneste, og dertil vil den blive brugt, ligesom den kun har været brugt dertil siden Indvielsen. Men det bedste kan bringe Mennesker til Fald; thi det hedder om d e n b e d s t e, vor Herre Jesus Kristus, at han skulde blive mange til Fald.

Og enhver Dansk maa kunne indse, at den Kirke kan ikke staa som en Beskæmmelse for Danskerne. Vi maatte have et Sted at samles paa d a n s k l u t h e r s k Kirkegrund, og hos Pastor Henriksen kunde det ikke ske. Thi for det første har Pastor Henriksen ikke kunnet samle os. Der har i 3 Aar været al den Lejlighed, nogen kunde ønske sig, men Resultatet har ikke svaret til Lejligheden. Og Befolkningen her kom godt nok Pastor Henriksen i Møde, da han kom. For det andet er en af Grundene vel den, at Pastor Henriksen ikke er danskfindet. Pastoren skriver: „Vi spørger ikke efter Dansk, Norsk, eller Svensk". Det er sikkert rigtigt; thi Pastoren synes at spørge efter Tysk. Vi spørger netop efter Dansk, og vi spørger efter danskluthersk Kristendom. Og den Ting er saa vis som noget, at havde Pastor H. M. Henriksen spurgt efter det samme, saa havde der ikke nu staaet to Kirker Side om Side ved Orum.

Paa Menighedens Vegne.

H. J. Hansen,
Chas. Hansen,
Rudolf Andreasen.
Trustees for Den danske ev.-luth. Mgh. ved Orum, Neb.

Per og Ane Mari'.

Af Jørgen Falk Rønne.

I.

En Aften længe efter Sengetid hørte jeg det pusle i Gaarden. Jeg gik derud og saa da, at en havde sat Stige til Loftlugen og nu var inde i Dueslaget, hvorfra der hørtes Tummel og Vasken.

Med min Røst raabte jeg: „Hvem der?"

Da kom Pers Ansigt frem i Lugekarmen, og i Lyset fra hans Lygte saa jeg for første Gang dette lange, smalle Ansigt med det tyndt tottede Skæg og den smilende, skæve Mund.

„Det er mig," sagde han stille afgørende og genoptog sit Arbejde. Lidt efter kom han med en Due i Haanden.

„Jeg troede, det var Tyve", sagde jeg og saa uforstaaende paa Manden og Duen.

Per smilede tilgivende for at vise, at han ikke følte sig fornærmet.

„Hvad havde De at bestille i mit Dueslag?" blev jeg ved.

„Je' sku' hent' min graa Han". Det kom roligt, selvfølgeligt.

„Ja! men hvorfor kommer De her midt om Natten uden at sige det til nogen?" Da saa han ganske forbavset paa mig, at jeg dog kunde blive ved, og svarede: „Hvifor sku' je' de'? je' vidst' hvor de' var".

Saadan var vort første Møde. Næste Dag gik jeg ud for at besøge min natlige Gæst; der var noget der indbød til nærmere Bekendtskab.

Den Tur var som en hel Opdagelsesrejse.

Stien snoer sig ned gennem Mosen. Den dejligste Mose, hvor Mennesker sjældent eller aldrig kommer, med Dunhamre og store Rørskove, med aabne Pletter røde af Pragtstjerner, med Kær og gamle Tørvegrave, hvor Andemo'r ligger i Fred med sine Ællinger, og Brushøns leger om Bredderne.

Ad et Gangbræt over Aaen kommer man ind i Pers og Ane Maries lille Verden.

Her ligger Huset paa en lille Forhøjning omflydt af Aaen, der danner Hegn om Kartoflerne, Lavenlerne, Pastinakkerne og hvad andet, Ane Marie har i Havepletten.

Der staar en bred Hyld for den østre Gavl med en Bænk under. Derfra har man den videste Udsigt over Lyng og Strand, over Fjorden derude, som skærer sig ind mellem brune Banker og høje Lerskrænter, der lyser gule i det fjerne.

Der er ensomt hernede og stille, men her er henrivende smukt. Huset selv er hvidmalet, Vinduesrammerne er blaa, Karmene røde. Dø-

Der er Haab
for den syge ved betimelig brug af
Dr. Peter's
Kuriko

Intet Tilfælde har været saa ondartet, ingen Sygdom saa haabløs at ikke dette gamle, velprøvede Urtemiddel har virket gavnligt.

Gigt, Leversygdom, Koldfeber, daarlig Fordøjelse, Forstoppelse og mange andre Onder forsvinder hurtigt, naar Kuriko benyttes.

Den er tillavet paa en ærlig Maade af ægte sundhedsbringende Rødder og Urter. Den faaes ikke paa Apotheket, men kun hos Special-Agenter ansatte af Ene-Eierne,

Dr. Peter Fahrney & Sons Co. 112-118 So. Hoyne Ave. **Chicago**

Følgende Skrifter af P. S. Big:

De tre økumeniske Symboler,
deres Oprindelse, Indhold og Betydning.
30 Sider. I Omslag 10 Cents.

Bibelen, Guds Bog og hans Børns Bog.
16 Sider. I Omslag 5 Cents.

Om Troens Vished.
23 Sider. I Omslag 5 Cents.

Sand og falsk Lutherdom.
I Omslag 5 Cents.

Danske i Amerika.
Nogle Blade af den danske Udvandrings Historie, særlig den ældre samt en Oversigt over Danskernes Antal og Udbredelse i de forenede Stater. 109 Sider. Pris 25 Cents.

Den lutherske Kirkes Mission i Amerika
Et Foredrag ved Ormans Menigheds 50 aarige Jubilæum i Racine Wis., den 27. August 1901. 24 Sider. I Omslag 10 Cents.

Den rette Brug af den hellige Nadvere.
35 Sider. I Omslag 10 Cents.

Om og imod Adventismen.
48 Sider, i Omslag 15c.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE
BLAIR, NEBR.

Hæmorrhoider kureres paa 6 til 14 Dage.
PAZO OINTMENT er garanteret at kurere hvert Tilfælde af kløende, usynlige blødende eller fremtrædende Hæmorrhoider paa 6 til 14 Dage eller Pengene refunderede. 50c.

Forkølelse kureret paa en Dag
Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets. Apothekerne refunderer Pengene, hvis det ikke kurerer. E. W. GROVE'S Underskrift er paa hver Æske. 25c.